

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.X

Dosar nr.X 2012

Ședința publică de la X mai 2015

Președinte: Carmen X	- judecător
Emanuel X	- judecător
Iuliana X	- judecător
Mariana X	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de S.C. X SRL X împotriva Sentinței nr.X din 15 X 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Cauza a rămas în pronunțare la data X X 2015, dezbaterile fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea deciziei la data de X 2015.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul cererii deduse judecătii

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamanta S.C. X SRL X a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Agenția Națională de Administrare Fiscală - X și Direcția X, anularea Deciziei de impunere nr.X/X/ 20.X.2011 emisă de X și anularea Deciziei nr. 207/2012 emisă de ANAF, prin care a fost soluționată contestația administrativă formulată împotriva deciziei de impunere.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că în perioada 16.10.2010 – 30.09.2011 (supusă verificării), a efectuat o serie de livrări intracomunitare și naționale de bioetanol în regim suspensiv de accize, către parteneri din Italia, Polonia, Olanda și România, și având în vedere diferențele cantitative constatate la recepția produsului bioetanol, atât la nivel intern cât și în spațiul comunitar, în statele membre de destinație inspectorii vamali au stabilit ca societatea reclamantă datorează accize în cuantum de X lei și accesorii aferente în cuantum de X lei.

A susținut că decizia de impunere este emisă cu încălcarea prevederilor art.43 alin.(2) din Codul de procedură fiscală, lipsind mențiunile cu privire la motivele de fapt și temeiul de drept, iar verificarea efectuată de inspectorii vamali a fost numai una documentară a actelor de livrare, a stocurilor, fără a se efectua o verificare faptică, detaliată, de natura a stabili dacă există sau nu diferențe cantitative ale produselor livrate, care să genereze plata accizelor. Astfel, organele de control au constatat că există o serie de diferențe cantitative pentru care se datorează accize, fără a ține cont de faptul că în cadrul acestor operațiuni se pot înregistra pierderi care nu au consecință plata accizelor.

Reclamanta a precizat că împotriva deciziei de impunere a formulat contestață, aceasta fiind soluționată prin Decizia nr. X/X.2012, în sensul respingerii.

În opinia sa, actele administrative atacate sunt nelegale. În decizia de impunere nu se motivează în fapt cum s-a ajuns la constatarea diferenței în cauză, respectiv ce aparatură a fost folosită, la ce temperaturi și ce clasă de precizie a determinărilor s-ar fi putut constata o lipsa reală de X litri, precizând că, pentru fiecare dintre diferențele cantitative în minus de bioetanol, constatate la destinație, la solicitarea pârâtei, a arătat că produsele în discuție au circulat într-un regim suspensiv de la plata accizelor, fiind incidente prevederile art. 206³⁰ alin.(2) din Codul fiscal.

A apreciat că, în situația analizată de echipa de control, constatarea unor diferențe în minus la destinație nu poate fi asimilată, din punct de vedere al legislației interne, prevederilor

privind abaterile pe timpul deplasării în regim suspensiv de accize, echipa de control neconstatând niciun eveniment de natura abaterii, care sa fie în culpa reclamantei.

În concluzie, reclamanta a invocat Directiva 2008/118/CE care reglementează regimul general al accizelor și dispozițiile art.20⁶⁷ din Codul fiscal, arătând că autoritățile statelor membre au considerat că pierderile în limitele pierderilor admise de normele interne nu pot constitui, în niciun caz, eliberare în consum de natură a atrage plata accizelor, cum în mod eronat susțin organele vamale interne.

Prin întâmpinare, pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a solicitat respingerea acțiunii, răspunzând criticilor reclamantei. În esență, a susținut că sunt incidente prevederile art.206³⁰ alin.(2) litera a punctul 1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare potrivit cărora produsele accizabile pot fi deplasate în regim suspensiv de accize pe teritoriul Comunității, inclusiv dacă produsele sunt deplasate via o țară terță sau un teritoriu terț.

1. A considerat că, în mod legal, organele vamale au calculat în sarcina reclamantei accize în sumă de X lei pentru lipsa constatată de X litri alcool etilic-bioetanol la recepția produselor livrate către antrepozite fiscale X SA X, X. Olanda, IX SRL Italia și X SA X.

Totodată, a arătat că reclamanta nu îndeplinește condiția prevăzută la pct.73 alin.(3) lit.c) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, apreciind că sunt legal datorate și dobânzile și majorările de întârziere în sumă de X lei, acestea fiind măsuri accesorii în raport cu debitul principal.

2. Hotărârea primei instanțe

Curtea de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr. X din 15 X 2013, a respins acțiunea formulată de reclamantă, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut, în esență, următoarele:

Prin Decizia de impunere nr.X.2011 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.X.12.2011, organele de control din cadrul

Direcției Regionale pentru X au stabilit în sarcina reclamantei, pentru perioada 16.10.2010 – 30.09.2011, accize alcool etilic în sumă totală de X lei.

Prin Decizia nr.X.2012 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală a fost respinsă ca neîntemeiată contestația administrativă formulată de reclamantă, împotriva Deciziei de impunere nr. X.2011 emisa de DRAOV X, prin care s-a stabilit în sarcina sa obligația de plată a sumei de X lei, reprezentând accize, și respectiv de X lei, reprezentând majorări de întârziere.

Prima instanță nu a primit criticile reclamantei cu privire la motivele de nulitate invocate, apreciind că actele administrative atacate respectă cerințele prevăzute de art.43 alin.(2) din Codul de procedură fiscală, atât decizia de impunere, cât și decizia de soluționare a contestației împotriva acestora cuprind o descriere amplă a situației de fapt și de drept, precum și raționamentul juridic al organului fiscal în baza căruia s-a stabilit obligația de plată în sarcina reclamantei.

Pe fondul cauzei, prima instanță a reținut incidența prevederilor art. 206³⁰ alin.(2) lit.a) pct.1 din Legea nr.571/2003 din Codul fiscal, iar accizele aferente produselor accizabile devin exigibile, conform prevederilor art.206 6 alin.(1) din aceeași lege, reținând și prevederile pct.73 alin.(11) din Hotărârea Guvernului nr.1620/2009 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004.

Prima instanță a reținut că decizia de impunere prin care s-a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a sumei de X lei, reprezentând accize, este legală, în raport cu lipsa constatată de X litri alcool etilic-bioetanol la recepția produselor livrate către antrepozite fiscale X SA X, Vopak X, Industria X și X SA X, lipsă care nu a putut fi justificată de către reclamantă în condițiile legii.

Din actele depuse la dosar rezultă că produsul accizabil alcool etilic bioethanol nu a fost asimilat în categoria produselor energetice, astfel încât reclamanta nu se poate prevala de studiul privind coeficienții maximi de consumuri tehnologice, specifici

activității de depozitare, manipulare, distribuție și transport pentru bioetanol, întocmit de S.C X SA X. În acest sens, a apreciat ca relevante adresele emise de Autoritatea Națională a Vămilelor nr.5X.2009, nr.X.2010, Direcția Tehnici de Vămuire și Tarif Vamal din cadrul Autorității Naționale a Vămilelor menținând drept corectă și legală clasificarea produsului bioetanol la codul NC 2207 1000 în categoria alcool etilic, în plus, a avut în vedere și prevederilor cuprinse în pct.83 alin.29 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal.

Totodată, a reținut că bioetanolul este un produs accizabil cu codul S300 – Alcool etilic-bioetanol (cod NC 22.07.10.00) pentru care se percepe acciză în conformitate cu prevederile art.206² din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

Așadar, a considerat că studiul privind coeficienții maximi de consumuri tehnologice, specifici activității de depozitare, manipulare, distribuție și transport pentru bioethanol întocmit de S.C X SA X nu prezintă relevanță juridică nici pentru justificarea diferențelor cantitative constatate în minus la destinație și nici pentru pierderile rezultate pe parcursul ciclului de fabricație a bioetanolului.

De altfel, reclamanta a invocat aplicabilitatea studiului doar pentru justificarea diferențelor în minus la destinație, fără a avea în vedere și celelalte situații, respectiv pe parcursul ciclului de fabricație a bioetanolului, la stocarea produselor accizabile în rezervoarele R1, R2, R3, R4, R5 situate în incinta societății, la manipulare (umplere-golire) și încărcare cisterne CF din aceste rezervoare, iar pentru aceste din urmă pierderi societatea nu întocmește procese-verbale și nici nu le evidențiază și înregistrează în contabilitate.

În ceea ce privește toleranța menționată la art.31 pct.1 lit.a) din Protocolul din 3 iunie 1999 pentru modificarea Convenției privind transporturile internaționale feroviare (COTIF), aprobat prin OG nr.69/30.08.2001 și Legea nr.53/ 16.01.2002, prima instanță a reținut că aceste prevederi legale au în vedere reglementarea răspunderii ce revine transportatorului și nu cuprind referiri cu

incidență în justificarea efectivă a lipsurilor de bioetanol constatate la destinatari, cu atât mai mult cu cât produsul bioetanol a fost transportat până la destinație și cu alte mijloace de transport, respectiv auto și maritime.

De asemenea, justificarea că diferențele în minus se datorează claselor de precizie ale utilajelor și instalațiilor de cântărire care pot înregistra erori de cântărire, nu are incidență în justificarea efectivă a acestora.

Din înscrisurile depuse la dosar, prima instanță a reținut că nu au fost constatate, pe parcursul deplasărilor în regim suspensiv al produsului alcool etilic-bioetanol, finalizate cu consemnarea de diferențe cantitative în minus, distrugeri totale sau pierderi iremediabile a acestui produs, ca urmare a unui caz fortuit ori de forță majoră sau ca o consecință a autorizării de către autoritatea competentă, în sensul art.206⁷, alin.(5) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, respectiv pct.73 alin.(2), lit.a) și lit.c) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, astfel încât aceste diferențe să nu fie considerate eliberare pentru consum.

În ceea ce privește îndeplinirea de către societate a obligațiilor prevăzute la pct.73 alin.(3) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004 prima instanță a reținut că reclamanta a evidențiat diferențele cantitative de alcool etilic-bioetanol în procese-verbale, respectând astfel dispozițiile pct.73 alin.(3) lit.b) din actul normativ menționat anterior.

Totodată, a reținut că diferențele cantitative de alcool etilic-bioetanol sunt evidențiate și înregistrate în contabilitatea reclamantei conform prevederilor pct.73 alin.(3) lit.d) din actul normativ menționat anterior, precum și faptul că reclamanta nu deține și nu a pus la dispoziția organelor de control normele tehnice ale utilajelor și instalațiilor utilizate în activitatea de producere a bioetanolului, obligație prevăzută la pct.73 alin.(3) lit.c) din actul normativ menționat.

De asemenea, deși destinația naturală a produsului este una energetică, reclamanta a produs și a livrat, în fapt, alcool etilic, iar Curtea reține că diferențele cantitative în minus nu pot fi încadrate în categoria neregulilor/abaterilor prevăzute de legiuitor.

Prima instanță a reținut că Studiul privind coeficienții maximi de consumuri tehnologice, specifici activității de depozitare, manipulare, distribuție și transport pentru bioetanol, întocmit de S.C. X SA X nu are relevanță în cazul produsului alcool etilic-bioetanol, fabricat și livrat în regim suspensiv de accize de către societate și prin urmare nu este îndeplinită condiția prevăzută la pct.73 alin.(3) lit.c) din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin HG nr.44/2004 .

Prima instanță a reținut că, în cauză, concluziile raportului de expertiză în specialitatea tehnologia produselor chimice și concluziile raportul de expertiză în specialitatea contabilitate sunt în totală discrepanță cu situația de fapt, care rezultă din proba cu înscrisuri administrată în cauză și cu prevederile de drept substanțial care prezintă relevanță juridică pentru dezlegarea fondului raportului juridic de drept fiscal.

Astfel, nu a dat eficiență juridică celor două rapoarte de expertiză tehnică efectuate în cauză, întrucât concluziile acestora se bazează în special pe studiul întocmit de către S.C. X SA, înscris căruia instanța nu i-a recunoscut substanța probatorie în ce privește problema de drept dedusă judecății în prezenta cauză; concluziile acestora se bazează pe Studiul întocmit de către Universitatea Politehnica .X., înscris care este inaplicabil perioadei supuse inspecției fiscale, fiind aprobat și însușit de către reclamantă la data de 4.10.2012, astfel cum rezultă din Hotărârea Consiliului de Administrație al reclamantei nr. X10.2012.

Cu privire la prevederile art.4 din Ordinul nr. 101 din 1 iunie 2005 privind aprobarea Normei de metrologie legală NML 047-05, raportate la situația de fapt, prima instanță a reținut că nu se poate vorbi de erori admise la măsurarea cantităților de bioetanol, întrucât la expediere nu s-a măsurat lichidul conținut în cisternă, ci

cel de la umplere, iar la recepția produsului s-a cântărit astfel încât cisterna nu a fost folosită ca mijloc de măsurare în tranzacție.

Referitor la Directiva 2008/118/CE invocată de reclamantă, care reglementează regimul general al accizelor, ale cărei dispoziții cu privire la deplasarea intracomunitară a produselor accizabile în regim suspensiv de accize au fost preluate în legislația internă, prima instanță a reținut că nu este incidentă în cauză, pentru că nu se poate reține distrugerea totală sau pierderea iremediabilă a produselor accizabile aflate sub un regim suspensiv de accize, inclusiv dintr-o cauză ce ține de natura produselor sau ca urmare a unui caz fortuit ori de forță majoră sau ca o consecință a autorizării de către autoritățile competente din statul membru, nu sunt considerate ca eliberare pentru consum.

În speță, nu se consideră eliberare pentru consum acele diferențe cantitative pentru care nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute la alin.(3) al pct.73 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004.

Din înscrisurile depuse la dosar, prima instanță a reținut că reclamanta nu se încadrează în prevederile cuprinse în punctul 73 alin.(3) lit. c) din Hotărârea Guvernului nr.44/2004, potrivit cărora pentru produsele accizabile aflate în una dintre situațiile prevăzute la pct.73 alin. (2) nu se datorează accize, atunci când pierderea aferentă produsului accizabil se încadrează, în cazul de la alin. (2) lit. b), în limitele prevăzute în normele tehnice ale utilajelor și instalațiilor sau în coeficienții maximi de pierderi specifice activităților de depozitare, manipulare, distribuție și transport prevăzuți în studiile realizate de persoane juridice abilitate la solicitarea antrepozitarului interesat.

Referitor la invocarea prevederilor art.206⁴¹ din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, prima instanță a reținut că nu pot fi avute în vedere, întrucât diferențele cantitative în minus nu pot fi încadrate în categoria neregulilor/abaterilor deoarece societatea nu a prezentat dovezi/ documente și nici nu invocă apariția unor evenimente care

să conducă la încadrarea diferențelor cantitative în minus în categoria neregulilor/ abaterilor.

Cauzele care au condus la apariția diferențelor cantitative în minus la destinație de alcool etilic-bioetanol țin de natura produsului și de sistemul de livrare, așa cum rezultă și din Adresa nr.X.12.2011 emisă de societate.

În fine, având în vedere faptul că debitul principal a fost în mod legal și temeinic stabilit de către organele fiscal, judecătorul fondului a reținut accesoriile debitului principal ca fiind de drept datorate de către reclamantă.

3. Recursul exercitat în cauză de reclamanta S.C. X SRL X pentru motivele prevăzute de art.304 pct.9 și art.304¹ Cod procedura civilă

3.1. Situația de fapt a fost reținută incorect, deoarece expertizele administrate în cauză și studiile de specialitate au fost înlăturate fără o motivare corespunzătoare principiilor și regulilor impuse în domeniul aprecierii probelor.

Sentința recurată preia susținerile Autorității Naționale a Vămilelor, pe care le-a validat cu titlu de „probă” relevantă.

Preluarea susținerilor uneia dintre părți sau a informațiilor opuse de partea adversă, ca informații incluse în înscrisuri emise de la partea însăși sau reprezentând răspunsuri la cereri formulate

de societate nu satisface exigența aprecierii probelor pe baza

principiilor legale ce consacră materia regimului legal al acestora, deoarece susținerile unei părți nu pot echivala cu proba relevantă, aptă să înlătore concluziile expertizelor sau ale studiilor de specialitate.

În lipsa probelor de aceeași valoare (expertize, studii), combaterea probatoriilor de specialitate prin susținerile uneia dintre părți este incorectă.

Pentru a justifica înlăturarea concluziilor expertizelor, sentința tratează lipsurile cantitative constatate la beneficiar la produsul livrat (bioetanol) ca „pierderi rezultate pe parcursul ciclului de

fabricație...la stocarea în rezervoarele R1-R5 situate în incinta societății, la manipulare”.

Prima instanță a reținut că ar exista înregistrate în contabilitatea societății diferențele cantitative reclamante de beneficiari, ori că nu ar exista norme tehnice ale utilajelor și instalațiilor, potrivit art.73 alin.(3) lit.c) și d) din HG nr.44/2004, înlăturând incidența OG nr.69/2007 și Legii nr.53/2002.

Considerentele arătate încalcă prezumția lucrului judecat, fundamentată pe Decizia civilă nr.1996/ 14.05.2012 a Curții de Apel .X. care a statuat irevocabil că există „pierderi normale” în cazul transportului bioetanolului și este exclusă obligarea societății la plata de accize și accesorii pentru diferențele cantitative, constatate urmare transportului produsului la beneficiari dacă acestea se încadrează în toleranțele permise de normele tehnice consacrate de actele normative reținute ca atare de instanță.

3.2. Dispozițiile legale incidente în cauză au fost incorect interpretate și aplicate în raport de situația rezultată din probele administrate.

Din înscrisurile depuse și din rapoartele de expertiză efectuate în cauză, susține recurenta, rezultă că diferențele cantitative s-au datorat diferențelor de clase de precizie ale utilajelor și instalațiilor de cântărire care pot înregistra erori de cântărire și pierderi tehnologice „pierderi normale”, datorate operațiunilor de depozitare, manipulare, distribuție și transport, specifice produsului bioetanol.

Prima instanță a ignorat împrejurarea că s-a livrat bioetanol, produs energetic.

Intimatele nu neagă că destinația naturală a produsului este una energetică, dar susțin că relevantă este împrejurarea că pentru livrarea de bioetanol se aplică regimul tarifar vamal prevăzut de legislația în vigoare pentru produsul alcool etilic.

Instanța de fond tratează situația ca și când recurenta a produs și livrat alcool etilic, cu argumentul că produsul este încadrat și clasificat la poziția 2207.

În opinia recurenteii, nu se poate face abstracție totală de realitatea economică, iar în speță sunt relevante dispozițiile art.73 alin.(3) lit.c) din HG nr.44/2004.

Deși din punct de vedere tarifar, bioetanolul este încadrat în categoria alcoolului etilic, din punct de vedere fiscal, este tratat diferit față de alcoolul etilic în statele Uniunii Europene, având în vedere destinația specială pentru industria energetică.

Toate studiile științifice întocmite arată că la un astfel de produs se înregistrează pierderi determinate de natura produsului care, dacă se încadrează în coeficienții maximi acceptați, nu se datorează accize.

Pe parcursul deplasărilor în regim suspensiv al produsului nu au fost constatate distrugerii, iar lipsurile existente la destinație se datorează exclusiv activităților de depozitare, manipulare,

distribuție, transport și nu sunt de natură a fi înregistrate în contabilitate.

4. Apărările formulate de intimatele-pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală X

4.1. Prin întâmpinare, intimata ANAF solicită respingerea recursului ca nefondat, susținând că recurenta nu a respectat prevederile art.206⁷ alin.(5) și (6) Cod fiscal coroborat cu art.73 alin. (2) și (3) din HG nr.44/2004.

Se mai susține că bioetanolul nu reprezintă un produs energetic, deoarece nu face parte din această categorie, conform art.206¹¹⁶ Cod fiscal, iar studiile depuse la dosar sunt inaplicabile în speță.

Mai mult, diferențele cantitative nu se încadrează în procentul maxim de 0,5%.

4.2. Prin întâmpinare, intimata Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești arată că instanța de fond a interpretat corect dispozițiile legale incidente, neavând relevanță destinația produsului, solicitând respingerea recursului ca nefondat.

II. Considerentele Înaltei Curți – instanța competentă să soluționeze calea de atac extraordinară exercitată

1. Recursul este nefondat.

1.1. Cu privire la criticile prin care s-a susținut că situația de fapt a fost reținută incorect ca urmare a înlăturării fără o motivare corespunzătoare a concluziilor expertizelor efectuate și a studiilor de specialitate.

Instanța de fond a înlăturat concluziile studiului privind coeficienții maximi de consumuri tehnologice, specifici activității de

depozitare, manipulare, distribuție și transport pentru bioetanol, întocmit de S.C. X SA, întemeindu-se pe interpretarea disp.art.206¹⁶ Cod fiscal, pct.83 alin.(29) din HG nr.44/2004, art.31 pct.1 lit.a) din Protocolul pentru modificarea Convenției privind transporturile internaționale feroviare (COTIF) aprobat prin OG nr.69/2001 și Legea nr.53/2002, art.206⁷ alin.(5) și (6) Cod fiscal, pct.73 alin.(2) lit.a) și c), art.73 alin.(3) lit.b) și d) din HG nr.44/2004 și ținând seama de conținutul adreselor nr.X din X.2009, nr.4X/ TFN din 0X.2010 emise de Autoritatea X.

Critica este astfel neîntemeiată, deoarece fiecare probă administrată se apreciază în coroborare cu toate celelalte probe administrate, neexistând obligația ca un studiu de specialitate să fie combătut prin concluziile unui alt studiu de specialitate.

De asemenea, judecătorul este suveran să aprecieze concluziile expertizelor efectuate în dosar, raportat la celelalte probe administrate, putând constata în mod legal că acestea sunt în divergență cu situația de fapt, cum în mod corect s-a procedat în speță.

Adresele emise de Autoritatea Națională a Vămilelor au fost analizate coroborat cu dispozițiile art.206¹⁶ Cod fiscal, de unde rezultă că susținerile acestei autorități nu au fost validate cu titlu de probă relevantă.

În ceea ce privește nerespectarea prezumției lucrului judecat ce s-ar degaja din cuprinsul Deciziei civile nr.1996/2012 a Curții de Apel .X., este de observat că privește anularea altor acte administrativ-fiscale, punându-se cel mult problema unei jurisprudențe unitare, care conform legii, se realizează prin intermediul Înaltei Curți, iar în speță se invocă o hotărâre pronunțată de Curtea de Apel .X..

1.2. Cu privire la invocarea dispozițiilor art.304 pct.9 Cod procedura civilă, interpretarea și aplicarea greșită a legii.

Recurenta-reclamantă solicită, în esență, ca produsului importat, bioetanol, să i se aplice, pe de o parte, regimul tarifar vamal prevăzut de legislația în vigoare pentru un alt produs - alcool etilic și, pe de altă parte, din punct de vedere fiscal să i se aplice regimul produselor energetice, deși în legislația actuală, bioetanolul nu este inclus în această categorie prin dispozițiile art.206¹⁶ Cod fiscal.

Potrivit pct.83 alin.29 din HG nr.44/2008, bioetanolul este un alcool etilic realizat în antrepozitele fiscale de producție a alcoolului etilic și care este destinat utilizării în producția de produse energetice, dar și în alte industrii, exclusiv industria alimentară.

Scopul susținerii recurentei este acela al aplicării disp. art.73 alin.(3) lit.c) din HG nr.44/2004 conform căroră nu se datorează accize atunci când pierderile se încadrează în coeficienții maximi de pierdere specifică activităților de deportare, manipulare, distribuție și transport prevăzuți în studiile realizate de persoane juridice abilitate la solicitarea antrepozitarului interesat.

Din cuprinsul dispozițiilor legale invocate de către recurentă, cât și de judecătorul fondului, nu rezultă că bioetanolul este tratat din punct de vedere fiscal ca un produs energetic.

Chiar dacă bioetanolul se folosește, în principal, ca produs energetic, acesta este folosit și în alte industrii, iar Codul fiscal l-a exclus atunci când a stabilit care sunt produsele energetice.

Din acest motiv, nu sunt relevante din punct de vedere fiscal, studiile de specialitate care încadrează bioetanolul în categoria produselor energetice și acceptă existența unor pierderi tehnologice

de până la 0,5% pentru produsele energetice, similare acestuia.

Recurenta încearcă justificarea existenței diferențelor cantitative în minus numai la destinație, neexistând niciun act care să demonstreze existența întregii cantități pe întregul parcurs, de la fabricare până la manipulare, încărcare, etc.

Chiar și în ipoteza în care s-ar accepta că este aplicabil speței procentul produselor de până la 0,5%, în legislație există anumite norme, evidențiate în cuprinsul sentinței recurate, conform cărora este obligatorie verificarea metrologică a vagoanelor cisternă.

De asemenea, art.73 alin.3 lit.c) din HG nr.44/2004, obligă societatea să dețină norme tehnice ale utilajelor și instalațiilor utilizate în activitatea de producere a bioetanolului, în scopul dovedirii încadrării în maximul admis al diferențelor cantitative, or recurenta a recunoscut că nu este în posesia acestor înscrisuri.

În fine, făcându-se un calcul al cantităților livrate și al diferențelor cantitative pentru fiecare livrare, rezultă foarte clar că procentul maxim de 0,5% este depășit, constituind un alt motiv de neîntrunire a dispozițiilor art.304 pct.9 Cod procedura civilă.

Față de acestea, în drept, în temeiul art.312 alin.(1) teza a II-a Cod procedura civilă coroborat cu art.20 alin.(3) din Legea nr.554/2004 modificată și completată, urmează a se respinge recursul ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de S.C. X SRL X împotriva Sentinței nr.3X din 1XX 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabil.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 7 mai 2015.

JUDECATOR,

X

JUDECATOR,

X

JUDECATOR,

X

MAGISTRAT ASISTENT,
X